

VČELKA

časopis pre školskú mládež.

Ročník V.

Turč. Sv. Martin, 15. marca 1883.

Číslo 3.

Slepá babička.

Cinohra pre dietky vo troch jednaniach od Františka Pravdy.

(Pokračovanie.)

Výstup 6.

Predošli bez babičky, Ferka, Dušana, Želky a Elenky.

Olga. Keď sa vrátia od babičky, poberieme sa domov. Ja a Tonka prišli sme len ukazať svoje nové kabátiky, a hľa veru sme sa hodne pribavily.

Mariška. Za to nič, bolo to k yóli babičke.

Anička. Je to pre ňu veľké dobrodenie, keď na žalostný stav svoj na chvíľku zabudnúť môže.

Tonka. Ba či by sa jej ozaj nedalo pomôcť?

Milan. Keby to bolo možno, môžeš vedieť, žeby sa rodičia o to starali.

Štefko. Oni sa starajú, ja viem, náš otec rozprával sa o tom s vaším otcom.

Žofka. U nás o tom už tiež bola reč.

Olga. Dal by Pán Boh, aby sa to pošťastilo.

Výstup 7.

Predošli *Ivan.*

Ivan. Dobré že ste sami a že vás je tu viac. Chcem vám zvestovať dačo veľmi dôležitého. Musíme sa poradiť. Treba, aby sa to stalo bez odkladu. Nemáme mnoho času. Týka sa to babičky.

Mariška. Práve tu bola, deti ju odvedly do jej izbičky.

Olga. Povedz skoro, čo že sa prihodilo?

Ivan. Hostinských Palko mi rozprával, že je u nich chýrečný lekár, ktorý lieči oči, ale zostane tu len cez obed; ustavične píše, má vraj kamsi zaslať potrebnú zprávu, a preto sa ponáhla a nechce s nikým ani hovoriť.

Milan. Povedal som vám a babičke hneď ako som prišiel, že je u nás daky doktor, ale že hojí oči, to som nevedel.

Ivan. Nevedel o tom nikto, ale Palko to počul na pošte a hneď povedal otcovi.

Anička. A čo urobil hostinských strýčik?

Ivan. To si môžeš pomysleť; išiel ku lekárovi, ktorého má v dome a prosil ho, aby pomôhol babičke.

Mariška. A doktor slúbil?

Ivan. Doktor ho odbavil s tým, že sa musí ponáhlať, že má surnu prácu, ktorú nemožno odložiť, že za žiadne peniaze nezostane. Odpoľudnia odíde s poštou.

Olga. Musím to i nášmu otcovi povedať.

Štefko. A ja to nášmu tiež poviem.

Anička. A ja nášmu.

Olga. Pošleme ich k pánu doktorovi. (Chce so Štefkom a Aničkou von.)

Výstup 8.

Palko. Ladko. Predošlí.

Palko (zastaví jich.) Kam že sa tak ponáhľate?

Olga. Ideme k našim otcom, aby preriekli s doktorom, čo je u vás.

Ladko. Všetci nič nevykonali.

Anička. A či už boli n neho?

Ladko. Práve išli domov.

Mariška. A čože jím povedal?

Palko. To čo aj môjmu otcovi; nemôže, nechce, inde že ho čakajú.

Olga. A nič neprislúbil?

Ladko. Prislúbil, ale len tak zpolovice.

Palko. Možno vraj, že zase tadeto pôjde.

Ladko. Že príde inokedy, ak ho naskrze chceme mať.

Palko. Že navštívi nás schválne, keď mu budeme písať.

Ladko. On je z ďaleka, až z Pešti, a volá sa Svetloň.

Palko. Ak zaplatíme mu cestu sem a tam a dáme mu za jeho prácu s babičkou, čo požiada, posluží nám.

Ladko. Ale na isto nič neslúbil.

Olga. Čo si počneme?

Mariška. Poďme ho poprosiť.

Žofka. Choďte veru, vy ste malí, hádam vás vyslyší.

Anička. Dajme mu peniaze, čo máme odložené.

Ivan. Tých asi nebude mnoho!

Anička. Dost sa jich sosbiera, keď všetci dáme.

Palko. Sosbiera sa niekoľko zlatých a za tie nám taký pán neurobí ani kroku, ten berie len stovky.

Tonka. Tedy zavedme k nemu babičku, aby nemusel k nám chodiť.

Palko. To je jedno, hodne zaplatiť by sme mu predsa museli.

Mariška. Asnaď urobí niečo aj z lásky ku bližnému.

Anička. Múdre mu to predložíme.

Olga. Budeme ho hodne nahovárať.

Palko. Zkúsiť to môžeme, ale obávam sa, že nič nevykonáme.

Ivan. Pôjdeme k nemu a na všetko sa odhodláme.

Ladko. Nedáme sa odpraviť ani odstrašiť.

Ivan. Nepustíme ho preč.

Ladko. Kým sa nesmiluje nad nami.

Palko. Tak tedy Pán Boh pomáhaj.

Anička. Počujem deti prichádzať od babičky, pojmeme jich tiež so sebou?

Výstup 9.

Ferko. Dušan. Želka. Helenka. Predošlí.

Ivan. Nech idú s nami, bude nás viac, hádam ho tí menší skorej obmäkšia.

Mariška. Nebude chýbať ani jeden vnuk a ani jedna vnučka babičkina.

Ferko. A kam nás povediete?

Palko. U nás v hostinci je lekár, ktorý vie oči hojiť a pomôže babičke.

Anička. Ideme poňho.

Tonka. Budme ho prosiť.

Žofka. Dáme mu peniaze.

Šterko. Nebudeme sa ho báť.

Milan. Neutečieme, ak nás bude naháňať.

Ferko. A či babička bude potom zase vidieť?

Olga. Bude, ak sa jej zaujme.

Ferko. Musí.

Želka. No, však veru, Ferko, že musí?

Ferko. Poď, Želka, pobežíme.

Dušan. Ja tiež.

Helenka. A ja tiež. (Chytia sa za ruky a odchádzajú.)

(Opona spadne.)

(Pokračovanie.)

Vzorná Betka.

Ach, tá naša Betka,
to je jašterica,
jak pri bre, tak práci
dobrá spoločnica.
Do školy s radosťou
vždycky ešte chodí,
ani tomu červu
ničím neuškodí.
Pílnošťou i v dome
i v škole vyniká,
neľaká sa práce
čo je jak velika.
Detičky v jej veku
s úctou sa k nej majú,
samé pekné veci
o nej rozprávajú.
Ale aj Betuška
zasluhuje chválu,
za dobrotu srdca,
pre jej pílnošť stálu.
V lete jej zahrádka
podobá sa raju,
všetky tu rastlinky
svoje miesta majú.

Jedny z nich v kuchyni
bývajú vítané,
druhé sú pre vôňu,
krásu pestované.
A v zime praslička
by nám povedala,
koľko rýfov plátna
Betka nasúkala.
A pančušky čože,
nederú sestričky?
Ona všetkým pletie,
a jaké mustričky!
A myslíte azda,
že nič viac nerobí?
Ona pri tom ešte
dušu svoju zdobí:
z mravných spisov do nej
perličky vstępuje,
tak ju proti zlobe
sveta opevňuje.
Na Betke, dievčatka,
vzorku krásnu máte;
Vravte, ktorá najviac,
sa jej podobáte?

Všetky? No to pekne.
Boh vás živ detičky!
Z vás sa veru môžu
Radovať mamičky.

Strýčko Slavoš.

Malá zahrádôčka.

(S obrázkom.)

Pána učiteľova Marienka nestačila svoje školské práce dokončiť a už bežala do zahrady, kým druhé dievčence šly sa radšej naháňať po hĺkach. —

„Ale Marienka, čo ty len máš v tej zahrádke, keď vždy tam vyse-
duješ,“ vypytovaly sa jej neraz, keď sa s nimi prehánali nechcela.

„Sestričky moje, veru mám ja tam robotu! Pekne si hriadky polievam,
pliem, okopávam.“

„Ba ešte čo?“ zvolaly razom, „vari by si sa nehanbila ty dať takého
robiť? Nám sedliačkam by to už skorej pristalo!“